

Gustav Strniša :

Harmonikar Binček

Obljubili so mu. Sicer se je videl Drsa zdravnikom dokaj slab in niso si ga upali takoj prepeljati v jetniško bolnico

Deček je prav imel ker se ga je bal.

Tolovaj je bil res videti zelo bolan, toda rana se mu je dobro celila. Ve-

usmiljenki lagal, kako obžaluje, da je tako postopal z njim.

In tako je zvedel, da je deček že izven nevarnosti, a da tudi sam okrevava, čeprav je to že zdavnaj čutil. Prišla je usmiljenka in mu sporočila, da ga nameravajo prihodnji dan preseliti v jetniško bolnico od koder je dobro videl edino pot — vislice.

Nihče ni vedel, da ga je prav tisti dan, že potem ko je to zvedel, obiskal Teleban sam, ki je navidezno prišel iskat nekega bolnika in se mimogrede pri njem ustavil. Teleban je bil bogato opravljen, poln prstanov in ves ba-haški. Vsak ga je smatral za kakega bogatega mesarja.

del pa je, kaj ga čaka in je bolezen hlinil še naprej. Njegova tršata skeletasta postava, ki so jo bile same kosti in kite, je napravila videz zelo bolnega človeka, čeprav je bil sicer močan in še vedno trden ter se je še sam Teleban motil o njem, ker ga je podcenjeval.

Drsa se je skušal prikupiti usmiljenki, ki ga je streгла. Kazal se je skesanega grešnika in ker je bila dobra duša, se ji je zasmilil. Večkrat mu je dala kak priboljšek saj ga je smatrala za umirajočega starčka. Vedno se je zanimal za bolnega harmonikarja in

»Kar čudim se ti, da si se tako dobro nakomatal!« ga je pohvalil Drsa. Glavar je bil vesel pohvale in mu je obljubil, da ga bo čakal ponoči z navadnim lahkim vozom za bolnišnico.

In tako je Drsa zadnjo noč svojega

bivanja v bolnici, že okoli polnoči odšel počasi iz svoje sobe proti stranišču, od koder se je okrenil v sobo, kjer je ležal Binček. Nenadoma je kar poskočil, odprl vrata, pograbil dečka in se zagnal skozi nizko pritlično okno na cesto. To je storil tako naglo, da se deček ni niti dobro zavedel in preden se je mogel braniti je že Drsa tekel z njim po cesti, ga vrgel na voz in mu zamašil usta, a Teleban je pognal.

Razburjene usmiljenke in strežnice so tekale okoli. Preden so odprli vrata in so strežaji prišli na cesto, že ni bilo ne duha ne sluha o vozu, ne o dečku in Drsi.

Kmalu nato se je oglasil telefon. Policija je prihitela v bolnico, kamor jo je klical bolniški zdravnik. Hitela je nato za sledjo voza, ki pa se je kmalu zgubila med drugimi kolesnicami.

Binček je vedel, da ga bosta takoj umorila, če se le gane, saj je opazil glavarjev pogled in ostro bodalce, ki ga je dal tovarišu in ga je Drsa nekaj časa držal kar v roki ter prisluškoval nazaj v noč. Naposled se je menda naveličal in je bodalce vtaknil za pas.

Pot je bila zelo dolga.

Ker sta razbojnika vedela, da ju bodo spet skušali slediti, sta pustila voz v neki hosti in jež hitela naprej, Binčka je vzel stari kuhar na svojega konja in ga posadil okobalo pred se.

Šele v globokem oddaljenem gozdu so se ustavili, da bi se oddahnili.

Binček je opazil na desni strani gosto trnje. Res je imel zvezane roke, a noge je imel proste, da je mogel jezdit. Vedel je, da je vsak trenutek dragocen in da mora uporabiti tudi najmanjšo priliko za beg. Opazil je, kako je Teleban položil poleg sebe pištolo, medtem ko je Drsa opravljal oba konja.

In že je skočil kakor blisk in se pognal v grmovje ter obenem že padel na tla. Res je skoraj istočasno počil strel, a ga ni zadel. Šele zdaj je spet skočil kvišku in se med trnjem čepeč prerival dalje.

Še parkrat je počil strel, a ga je v temi zgrešil, ker se je videlo le v najbližji bližini.

Drsa je divje zatulil, pustil konja in se pognal med trnje. Padal je, rentočil in klet ter hitel dalje. Binček je bil že daleč pred njim, a se je spretno plazil naprej, ker je bil mlajši in vitkejši.

Naposled je prispel do nekega potoka, kjer se je hlastno napil vode in hitel dalje. Za potokom se je grmovje nehalo. Dospel je do ravne jase in dirjal v noč boječ se, da bi ga tolovaja ne pričela tod zasledovati na svojih konjih, na katerih bi ga pač hitro dohitela.

Drsa se je pa še in še plazil po grmovju, dočim ga je Teleban čakal. Šele na jasi se je spomnil na konja in se pognal nazaj h glavarju. Oba sta zdaj zasedla konje in ju ubrala za dečkom.

Mlado jutro se je že smejalo čez plan, ko je godec srečal sredi poti starega oglarja, kateremu je potožil svoje gorje.

Oglar je razbojnike dobro poznal. Nikoli mu niso storili zlega, ni se brigal zanje in vedno so ga pustili svojo pot.

Zdaj ni pomišljal. Hitro stresel vrečo oglja v grmovje ob poti in ukazal dečku naj zleze vanjo, češ, da bo to pač edina rešitev, kajti drugače bo težko dospel v mesto preden pridrvita razbojnika, saj je pot še dolga in samotna. Že je zmetal vreče na tla, ga položil globoko na voz ter nametal druge vreče nanj. Ves čas je rentočil, da mu vreče nagajajo, boječ se, da bi se slučajno že ne približala zasledovalca.

Voz s konjičem je počasi lezel naprej. Kolesa so škripala. Oglar je pogledal konjička in požvižgaval v mladi dan.

Tedaj sta pridrvila na svojih konjih tolovaja, ki sta ga hlastno vprašala, če je videl dečka.

»Seveda sem videl nekega predrznega poba. Kar sumljiv mi je bil in zažugal sem mu z bičem. Pa mi je držež pokazal fige in še jezik po vrhu ter se zaletel po tejle stezi na levo stran!« je lagal oglar in ju neumno gledal.

Razbojnika sta odhitela. Upala sta, da zdaj Binčeta igraje ujameta, medtem ko je on zadovoljno ležal globoko pod lahkimi vrečami in se jima smejal v pest.

Oglar je oglje srečno pripeljal v mesto. Zavil je proti Klinarjevi hiši, ki mu jo je naznačil Binček. In že je nesel na rami živo vrečo, potrkal in kar vstopil v kuhinjo pred začudeno gospo, ki je takoj razburjena vzkriknila:

Dalje pribodnjč.

Doživljaji Jima v džungli

Spisal in risal Mitja Kraigher, star 11 let

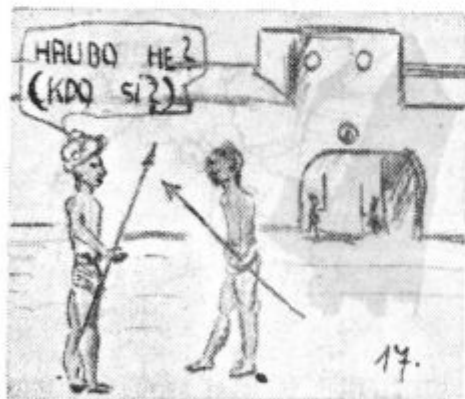
16.

Divjaki so praznovali prav ta dan svoj praznik. Na žrtveniku je ležal mlad možički, ki ga je svečenik hotel žrtvovati bogu Solncu.

17.

Po končanih obredih je Jim odšel v mesto. A kmalu ga je ustavil eden izmed stražarjev.

18.

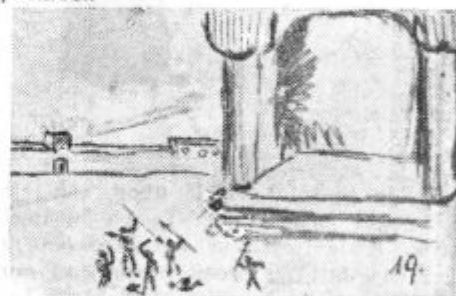
Jim je hotel premagati tudi tega stražarja a preden mu je to uspelo, je le ta poklical tovariše na pomoč.

Kričal je na ves glas, da so ga lahko daleč naokoli slišali.

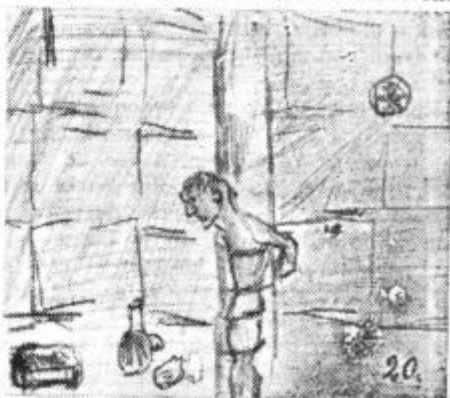
19.

Kakih dvajset indijskih stražarjev je navadilo na Jima. Boril se je z velikim junaštvom a naposled se je moral udati premoči.

20.

Divjaki so ga odvedli v temno podzemsko ječo in ga z močnimi vrvmi privezal k stebri. Skozi majhno linico je prihajala svetloba. Jim je bil žalosten.

O ribiču, ki je ulovil kamen

Nekoč je živel ubog ribič, ki je imel mnogo otrok. Mnogokrat ni bilo pri hiši niti skorjice kruha. Zaman je vstajal ubogi ribič na vse zgodaj, zastonj je delal pozno v noč, zastonj je ves dan nosil svojo mrežo od ene vode do druge, mnogokrat pri lovu ni imel sreče.

Kakor je bil ta ribič ubog, tako je bil njegov brat bogat. Ta pa ni imel otrok. Kadar ribič svojim otrokom ni imel kaj dati, je prosil brata, naj mu za vožjo voljo da vsaj za večerjo ko ruzne moke. Brat pa mu je vselej odgovoril: »Rad ti dam tudi voz moke, če mi daš enega sina.«

— Ne, tega pa ne storim za nobeno ceno, — je odgovoril ubogi ribič, — kolikorkoli otrok imam, vsi so mi enako dragi, od nobenega se ne bi mogel ločiti. —

Ko nekoč že skoro teden dni niso imeli nič za pod zob, se je ribič odpravil na lov in rekel ženi, da se ne vrne prej, dokler ne nalovi polne torbe rib. Zgodaj zjutraj je sedel na breg reke spuščal mrežo v vodo in jo zopet dvigal, ulovil pa ni niti najmanjše ribice. Ze se je mračilo, a sreča se ga ji izogibala, kakor bi se ga bala.

— Ze vidim — je rekel ribič sam pri sebi, da bom moral iti, brez rib domov. Moj Bog, kaj bodo moji nedolžni otrocičji večerjali!

Zalosten je dvignil mrežo, bila pa je tako težka, kakor da bi bil v njej velik kamen. In res ni bilo v nji nič drugega kakor okrogel kamen. Jezen ga spusti z mrežo vred v vodo. Ko jo dvigne, je ta okrogli kamen zopet v mreži. Sedaj ga vzame iz mreže in ga zažene daleč v vodo, da ne bi prišel zopet v mrežo. Toda ko dvigne tretjič mrežo, je bil okrogli kamen zopet v nji.

Sedaj pa ga ribič ni več vrge v vodo, temveč na breg in se nopolil žalosten proti domu. Toda komaj je napravil nekaj korakov, si je premislil in rekel: »Če svojim otrokom ne morem prinesiti rib, jim ponesem vsaj ta okrogli kamen; naj se igrajo z njim.«

Pobere kamen, ga vtakne v torbo in odkoraka počasi proti domu. Otroci mu pritečejo naproti ga obkolijo in vprašajo: »Kaj ste nam prinesli, očka?«

— Okrogel kamen, otroci, nič drugega. Glejte, igrajte se z njim in pozabite na večerjo!

Ubogi ribič je legel spat, tudi žena je legla, otroci pa so se tako poglobili v igro s kamnom, da so pozabili na spanje. Potakali so kamen z vedno večjim veseljem po sobi, kajti kamen se je vedno bolj svetil. Tega pa ribič ni opazil, ker je ležal k steni obrnjen in od skrbi vzdihoval. Ko pa se je obrnil in hotel spraviti otroke spat, se mu je kamen tako zasvetil v oči, da ga je zabolelo. Zbudil je ženo in tudi ona je bila

prepričana, da je okrogli kamen pravi demant. Sklenila sta, da ga ponese žena takoj drugi dan kralju v njegovo prestolnico in mu ga za lep denar proda. In res ji je dal kralj za dragotino tri vreče zlatnikov, povrh pa še voz in konja, da se je lahko odpeljala domov. Vesela se je vrnila žena domov, pa tudi doma je zavladalo veliko veselje. Se

daj so bili bogati, ni jim bilo več treba stradati.

Hoteli so izmeriti zlato, a ker niso imeli pri hiši nobenega vedra, so poslali enega svojih sinov k bogatemu stricu panje.

— Čemu vam je treba vedra? — prezirljivo vpraša bogatin.

— Oče bi radi merili denar, — je odgovoril deček.

Hej, kako se je zakrohotal bogatin!

Dal mu je vedro in kmalu prišel za njim, da bi videl, kako merijo denar. Ko pa je videl, kaj se godi, je kar ostrmel od začudenja. Čeprav je bil bogat, še nikoli ni videl toliko zlata na enem kupu. Ko si je od začudenja opomogel, je vprašal brata:

— Kje si dobil to množino zlata, dragi brat?

— Sedaj sem zopet tvoj dragi brat, toda le počakaj, privoščim si šalo s teboj — si je mislil ribič sam pri sebi in rekel:

— To zlato mi je dal kralj za tri mačke

— Kako je to mogoče?

— Tako, da je v kraljevi palači toliko miši, da kralj s svojo družino ne more ne obedovati, ne večerjati. To sem izvedel na svojih ribiških potih in sem mu nesel tri mačke v dar. Hej, kako jih je bil vesel! Takoj je zapovedal, naj mi dajo za tri mačke tri vreče zlata.

— No, je rekla žena, — če je ta berač nesel kralju tri borne mačke, mu jih mi ponese mo za tri vreče.

Mož ji je pritrdil, prehodil vse sosedne vasi in za drag denar pokupil vse mačke, kar jih je mogel dobiti. Ko jih je imel za tri vreče, je zapregel štiri konje, naložil mačke na voz in se odpeljal proti prestolnici.

Ko je bogatin to zaslušal, mu ni bilo več obstanka, hitel je domov in povedal svoji ženi, kaj je videl in slišal.

rač nesel kralju tri borbe mačke, mu je stal pred kraljem, je rekel:

— Majhno darilo sem vam prinesel, veličanstvo! Moj voz stoji tam pred vrati.

— Prinesi, da vidim!

Bogatin odide, vzame tri vreče mačk na rame in jih nese v palačo. Ko se vrne pred kralja, razveže v trenutku

vse tri vreče. Množica mačk preplavi tla, mačke se razbežijo na vse strani, skačejo na velika zrcala, na okna, na omare, prevračajo drage zlate pokale in krožnike ter vse spotarijo.

— Primite! — je zaklical kralj.

Vojaki so mislili, da morajo poloviti mačke kralj pa je imel v mislih bogatina. Ta pa je izkoristil lepo priliko in je bežal, kar so ga noge nesle.

R.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Če bi bil malo mlajši, bi te potegnili za ušesa, ker nisi letos prišel v kolonijo Jugoslovanskih sester. Naša bela hiša je gostila tokrat približno 120 paglavcev. Deklet nas je bilo le pet, to ti je bil dirindaj in začelo se je že v vlaku.

Grmičevje na vrtu je zakrivalo zagorele postave naših paglavcev, ki so planile izza grmičevja kakor hitro je pozvonil zvonec, pozivajoč k jedi. Mamica Fakinova je prinesla lonec marmelade ter lonec kruha in že se je začelo delo. Dvakrat na dan namazat 120 kruhov ni malenkost. Nekateri požrešneži se pa še z enim kosom ne zadovoljijo. S tem ropom letijo zopet prejšnje postave v grmičevje. In ko je zvonec naznanil kosilo, bi človek mislil, da je v indijanski vasi, tako so prišli umazani od marmelade izza grmičevja.

Kopali so se večkrat na dan in vselej v gručah, kajti če bi jih pustili vse naenkrat, bi valovi zalili celo Kraljevico. Take so počenjali v moriu, brcali in škropili, da je bilo groza.

Višek vsega so pa bile večerne prireditve. Takrat so se v ograjenem prostoru spoprijeli različni Šmelingi in Luisi. Sodnik je pa žvižgal kar na prste. Publika je dala duška svojemu ogorčenju ali navdušenju in na Omišlju so gotovo pokale šipe. Kričali so pa kar v vseh jugoslovanskih jezikih, kateri narod je na najbolj kričal, se pa na žalost ni dalo ugotoviti. Včasih se je zvečer oglasila še harmonika, očka Fakin je zaigral na gosli in vse se je vrtelo, nazadnje še celo gospa mamica Fakinova.

Torej vidiš, stric Matic, lahko ti je žal, da nisi šel z nami.

Obžaluje s teboj in te pozdravlja Tvoja

*Estera Šest, uč II gimn v
Ljubljani*

Ljuba Estera! Res je moralo biti imenitno pri vas na morju! Kolikokrat sem se spomnil Vaše bele hišice in lonca z mezgo! A spomnil sem se tudi komarjev, ki so me pred par leti tako hudo opikali, da sem še danes

ves v brazgotinah. In kaj bi tudi počel med Indijanci, ko sem sredi mestnih zidov že skoro vso indijansčino pozabil. In tudi če bi jo še znal — ko je pa komarji ne znajo. Rekel bi jim: »Bojna sekira je izkopana!« Oni bi me pa vendar pikali! Ko boš naučila komarje prave indijansčine, da se bom lahko sporazumel z njimi, pridem prav gotovo v kolonijo jugoslovanskih sester na obisk. Howgh, govoril sem! Srčno Te pozdravlja Tvoj stari

stric Matic

Dragi stric Matic! Nisem ti mogel takoj odgovoriti na tvoj novi razpisani natečaj, ker sem v resnici na prvih počitnicah. Sedaj ko sem zopet doma, pa bova zopet redno držala korespondenco.

Veš, dragi stric Matic, užival sem počitnice v Celju pri moji sestri, ki je poročena. Ne morem pozabiti na lepoto v celjski kotlini, ki je obdarovana z griči in hribi in zraven tega pa še čista Savinja, ki se vije kot kača skozi mesto Celje.

Kot vnet hribolazec sem predelal najbližje hribčke kot: Sv. Jožef, Stari grad, Anški vrh in nazadnje še turo skozi Hudičev graben na Celjsko kočo. Največji moj užitek pa je bila Savinja. Čeprav sem bil prepričan, da znam plavati, vendar sem poizkusil več požirkov Savinje, ki se je nisem mogel ubraniti.

Napisal bi ti še marsikaj podrobneje, ker pa si naročil kratko in jedrnat, zato končam in ne pozabi, da povsod je lepo a najlepše je doma. Te pozdravlja

*Dušan Piliš, uč. bodočega 5. razr.
Dob-Domžale*

Dragi Dušan! Prav vesel bom, če mi o priliki sporočiš, kako je z Dolinimi mladiči? Enega izmed njih namreč dobro poznam. Pred dvema mesecema je namreč prišel k meni v službo. Poreden je na vse pretege — kakor vsi mladi kužki in za brado me vleče, če me le more! Zato si bom dal te dni zavarovati brado proti resnim poškodbam. Filmske zvezdnice v Ame-

riki si zavarujejo celo zobe in noge, zakaj ne bi mogel potem jaz zavarovati svoje lepe, dolge sive brade? Kmalu se spet oglasi! Srčno Te pozdravljata

*stric Matic in Dolin sinko Dash
(po domače Koki)*

Moj izlet na Bled in v Bohinj. Kakor lansko leto, sem tudi letos odpotoval, ne peš, kakor lansko leto, nego s kolesom, na Bled, da vidim naša krajska jezera, katera sta že slavna in znana daleč po svetu.

Že več dni sem čakal lepega vremena, pa se je le zjasnilo in sklenil sem, da drugi dan odpotujem. Torek je bil in sonce je komaj pogledalo iz za gora, ko sem vstal in se odpravil s kolesom proti Št. Vidu. Vsakih sto metrov pa sem se moral ustaviti in si obrisati očala, ki so postala motna od ljubljanske megle, ki je začela ravno padati. Bril je prijeten sever, ko sem prevozil savski most pri Vižmarjih, kajti po glavni, državni cesti nisem mogel iti, ker jo predelujejo...

Cesta se je polagoma dvignila, nato padala in ni bilo ravno toplo, zato sem boljše pritiskal, da sem se ugreel, in kmalu sem preavalil 15 km in bil sem v Smledniku, kjer sem videl na holmu razvaline gradu; obrnil sem se proti Ljubljani, a videl sem samo megleno morje, iz katerega sta gledala samo vrhova Šmarne gore in Grmade.

Nato pelje lepa cesta ob Savi po Sorškem polju in sonce je začelo pripekati, tako da sem se moral sleči. Vedno bolj sem se bližal Kranju, ki je oddaljen od Ljubljane samo 28 km. Peljal sem se po dolgem klancu, in na koncu sem videl polno delavcev in delavk, ki so stali pred tovarnami, šele pozneje sem zvedel, da stavkajo... Iz Kranja je šlo hitro in pri hotelu »Stara pošta« sem videl napis: »Bled 28 km«. Torej, če bo šlo dobro, bom v eni uri in pol na Bledu. Cesta je dobra in lepa, pa so šli kilometri hitro mimo mene. Kakih pet km izven Kranja se je cesta delila na desno, in videl sem napis: »cesta na Brdo«, kjer ima naš knez namestnik svojo graščino. Šel sem dalje in prišel do Nakla, kjer sem si kupil sira, tam se pot deli, pa sem vprašal orožnika, ki je stal na križišču: »Prosim, katera pot pelje na Bled, ali ta?« in pokazal sem pot, ki

je vodila proti severu. — Jeste — je odgovoril, in šli smo dalje. Pri vasi Srednja vas sem videl mednarodna znaka: klicaj in vijugasta črta, kar pomeni: pozor in ovinki. Pripravil sem zavoro in šlo je lepo po klancu, kakor da bi me tristo zelenih poganjalo... Srečno sem prevozil do mosta, a na drugi strani sem moral hoditi peš navzgor...

Na tabli ob cesti je bilo napisano, da je do Radovljice 6 km, in šel sem. V Radovljici imajo idealno urejeno kopališče nedaleč od ceste (in ljubljanska se lahko skrijejo pred tem) Dospel sem v Lesce, kjer se začne asfaltirana cesta proti Bledu, dolga 4 km. Cesta gre navzdol, čez most, pod katerim teče Sava Dolinka in nato navzgor in najprvo sem videl hotel Union, kjer sem pozneje obedoval... Z vrha sem videl jezero, otok, grad, hotele in plavine v ozadju.

Ker sem član počitniške zveze ali ferijalnega saveza sem vprašal orožnika pred Parkhotelom, kje da je dom ferijalnega saveza Bledca, pa mi tega ni znal povedati. Od čolnarja sem zvedel, da se nahaja dom na holmu poleg evharističnega križa. Očistil sem se, saj sem imel za seboj 58 km. Hrana 5 din in prenočišče 5, in sklenil sem ostati na Bledu tri dni.

Stopal sem po blejskih cestah, ob katerih je polno hotelov in pensionov: Rikli, Parkhotel, Grand hotel Toplice, Union, Olympic, Astoria itd., ki vabi-jo tujce, in povsod je vse napisano v slovenskem in nemškem jeziku.

Možki so hodili zjutraj okoli v pidžamah, ženske pa v kratkih ali pa v dolgih hlačah, vse drugače ko v Ljubljani. Kajpada Bled je letovišče in ničemur se nisem čudil... Videl sem grad Suvobor in kraljevo gardo, ki ga je stražila.

Prvi dan mi je minil počasi in zdehalo se mi je...

Zvečer pa Bled oživi, luči zagore, ljudje so vsi na cesti, plesišča so polna in godba igra tiho in otožno, kakor valovi... Res, zvečer je Bled krasen, pogled nanj je lep, vse v lučkah in v godbi; pa je utihnilo in nekdo je zapel tiho in otožno:

Po jezeru, bliz Triglava
čolnič plava sem ter tja,
v čolnu glasno se prepeva
da odmeva od gore...

in človeku se milo stori pri srcu in ti isti večer sem do enajstih ponoči strmél na Bled, ki je počasi izginjal s površja, luči hotelov so ugosnile in temna je padla okoli jezera, in legel sem v posteljo; da Bled je v resnici šele zvečer lep in krasen.

Drugi dan sem šel v Vintgar, kjer sem občudoval Radovino, ki teče med gorami, po soteski in tvori krasne slapove. Kako prijetno je poslušati pesem valov, ki rohnijo preko skal, da se kadi vodna para daleč na okoli. Pot pelje sem pa tja čez reko in videl sem most, no katerem teče železnica in nato elektrarno. Tu sem se izgubil in kolo sem moral nositi na rami čez gozd, kjer sem na drugi strani videl cesto in mahnil sem jo proti njej in prišel srečno na Bled.

Popoldne sem sklenil, da bom odšel v Bohinj, da vidim Savo Bohinjko, da vidim, kje izdelujejo znani bohinjski sir. Šlo je lepo, kajti cesta je lepa, Bohinjska Bela je za mano, cesta gre pod mostom in pred seboj sem imel cel kompleks palač, ki jih stražijo vojaki — vojašnice. Videl sem, kje gradijo nov most, nato po ovinkih do Soteske, cesta gre lepo dalje, ovinki so pregledni in kolo je teklo dobro in kmalu sem prišel do asfaltirane ceste. k s etemu Janezu in Bohinjsko jezero je ležalo pred mojimi očmi, tišina je vladala, nikjer govorice, samo pljuskanje valov se čuje. Velika razlika med mirnim Bohinjem in hrumečim Bledom.

Šel sem do hotela Zlatorog, rad bi videl slap Savice, Ajdovsko skalo, toda čas mi ni dopuščal, in vreme se je začelo nekaj kujati. V daljavi sem videl Triglav, ravno pred seboj sem imel Bogatina, katerega vrh je bil že zavit v oblake, na levi Škrbino, okrog in okrog same gore. Lepo je tukaj!

Tretji dan sem lenaril, kajti sklenil sem, da drugi dan odpotujem v Ljubljano, na Bledu je vse preveč drago. Grozdje 12 Din, v Ljubljani 6 Din itd.

Zvečer je bil prekrasen pogled na Triglav, sonce je zahajalo in izginjalo točno za najvišjim vrhom in žarki so se razlivali po večernem nebu. Mnogo aparatov je obstreljevalo takrat Triglav, ki je krasen v lepoti in mogočen vladar gora.

Zjutraj, ko so še vsi spali, sem ob

pol štirih zapustil Bled in počasi vozil proti Ljubljani. Obiskal sem znano romarsko cerkev Brezje in pozno, šele ob 7 zvečer dospel v Kranj. Hotel sem zajtrkovati v mlekarni, in naročil za dinar mleka in kruha, kjer pa mi z mlekom niso mogli postreči, češ da jim pripeljejo šele ob pol osmih, čeprav so Zadržne mlekarne komaj 6 km oddaljene od Kranja.

Z zavestjo, da sem naredil okoli 125 km, da sem videl Bled, Bohinj in Vintgar, sem se vrnil domov zdrav in s praznim žepom.

Koman Viktor, dijak, Ljubljana

Rešitev križanke „Orel“

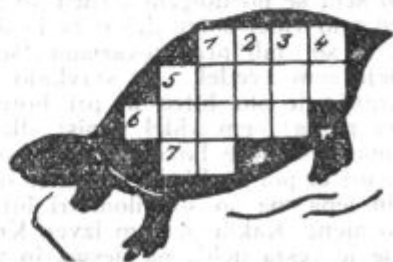
Vodoravno: 2 Ob; 4. klop; 6. izvod; 8. Jelsa; 9. lat.

Navpično: 1. Polzela; 3. bovla; 4. kij; 5. postrv; 7. da.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 12 zlogov: braz-bre — bud — cini — ja — la — ni — o — po — ta — za 6 besed pomena: 1. konjič; 2. obličje; 3. plemenit ptič; 4. skupina ptičev; 5. kraj v južni Dalmaciji; 6. drevo da bodo dale začetne črke od zgoraj na vzdol nekaj, kar naj bi bilo izraz plemenitih čustev, a žal čisto prkriva podlost, ki jo bodo dale končne črke od zgoraj navzdol.

Križanka „Želva“

Vodoravno: 1. oseba pri poroki; 5. vladar; 6. drevo; 7. otok v Jadranu.

Navpično: 1. zimski čar; 2. naselbina; 3. ženski glas; 4. kratica naštevavanja, pojasnjevanja.